خبر

حمایت ویژه از کارگران

شهریور ۱۴۰۰ علیرضا زاکانی که تازه بر مسند شهرداری تهران نشسـته بود، پرداخـت به‌موقـع و منظم حقوق کارگران شـهری را در اولویت برنامه‌های مدیریت جدید شـهری قرار داد و درباره پرداخت حقـوق کارگران که با عدم‌هماهنگی و کوتاهی‌هایی از سوی پیمانکاران همراه بود، گفت: «اصل برای ما رعایـت عدالت، عمل به قانون و انجام وظیفه درخصوص کسانی است که حقوق می‌گیرند و از زحمتکشان در شـهرداری هستند. جمعیت کارگران نیز نه‌تنها از این بخش مجزا نیسـتند بلکه تأکید ویژه‌ای در مورد این قشر داریم. مسیر در معاونت مالی و اقتصادی در حال تمهید اسـت و نوع پرداخت‌ها و نوع شـرایط را به‌گونه‌ای تدوین خواهند کرد که دیگر محل سوءاستفاده وجود نداشـته باشـد.» در این حدود ۲۰ مـاه که از عمر مدیریت جدید شهری تهران می‌گذرد، موضوع پرداخت به‌موقع حقـوق و تأخیرهـای طولانی که در سـال‌های گذشته وجود داشت، تقریبا حل و فصل شده است. موضوع بعدی که اکنون مورد توجه مدیریت شـهری قرار گرفته بالابردن سطح رفاه و خدمات ارائه شده به کارگران است. فروردین‌ماه امسال بود که شهردار تهران در مراسم افطاری با خادمان خدمات شهری پایتخت در برج میلاد، گفت: «در مسـیر تحقق عدالت توجه ویژه‌ای به پاکبانان و کارکنان خدمات شهری داریم. علاوه بر ملزم کردن خود به پرداخت سـروقت حقوق خادمان شـهر تهران باید مسئله امنیت شـغلی آنها را نیز تأمین کنیم.» در ادامه شـهردار تهران با تجلیل از جایگاه کارکنان خدمات شهری گفت: بیشتر زحمات تهران برعهده پاکبانانی است که در تاریکی شب برای پاکیزه نگه داشتن شهرمان از هیچ تلاشی فروگذاری نمی‌کنند.

در شهر

ترمیم حقوق و توجه به رفاه

معاون برنامه‌ریزی، توسعه سـرمایه انسانی و امور شورای شـهر تهران در فروردین امسال بر پرداخـت به‌موقع حقوق کارگـران تأکید کرد و گفت: «از این پس حقـوق کارگران خدمات شـهری حداکثر تا سـوم هرماه باید پرداخت شـود.» این موضوع علاوه بـر کارگران تحت قـرارداد شـهرداری تهران، شـامل نیروهای پیمانکار هم می‌شـود. مجید باقری همچنین در این باره اعلام کرد: «از این پس روز نخسـت هرماه حقوق‌هـا پرداخت می‌شـود و حداکثر فرصتی که به پیمانـکاران و مناطق بـرای واریز حقوق دارند ۳ روز پس از آغاز هرماه خواهد بود.» معاون شورا همچنین از تشکیل کمیته امنیت شغلی برای کارگران خدمات شهری خبر داد و گفت: «برخی از پیمانکاران پیش از این توجهی به مسئله امنیت شغلی کارکنان خدمات شهری نداشـتند. در این خصوص به دسـتور شهردار کمیته‌ای با حضور نمایندگان سازمان بازرسی و سازمان خدمات شهری شـهرداری تشکیل خواهد شـد که اخراج و منفک شدن کارگران خدمات شهری باید به تأیید آن کمیته برسد.» باقری افزود: «براساس مصوبات، حقوق کارکنان ۲۷ درصد در سال جدید افزایش پیدا می‌کند اما به دستور شهردار تهران حداقل افزایش حقوق زحمتکشـان خانواده بزرگ خدمات شـهری ۴۰ درصد خواهد بود.»

پاکبان

با اذان انس گرفته‌ام

علی‌اصغر اسـفرامه، اهـل خدابنده زنجان است و سـال ۷۹ به تهران آمد و در شهرداری مشغول به کار شد. اکنون سال‌هاسـت هر روز صبح جارو به‌دست می‌گیرد و معابر محله جمالزاده را نظافت می‌کند. خوش‌اخلاق است و به واسطه همین ویژگی‌اش اهالی محله دوسـتش دارند و بچه‌ها عمو رفتگر صدایش می‌کنند. آنقدر به کارش تعهد دارد که با وسواس کوچه‌ها را جارو می‌کند و می‌گوید: «دوسـت دارم همه‌جا تمیز باشد. شهر مال ماست و نباید آن را کثیـف کنیم. آرزو دارد شـهروندان در نظافت و پاکیزگی شهر کوشا باشند و زباله‌ها را در معابر و جوی‌های آب رها نکنند.» علاوه‌بر حوزه ماموریتش اگر زباله‌ای در معابر ببیند براساس تعهدش آنها را برمی‌دارد و داخل سطل زباله می‌اندازد. این بابای پاکبان در کنار این شاخصه‌ها، ویژگی دیگری هم دارد که سـبب محبوبیتش در محله جمالزاده شده است. او صدای خوبی دارد و به وقت اذان دست از کار می‌کشد و اذان می‌گوید. لهجه آذری او بر دلنشینی نوای اذان می‌افزاید و اهالی به‌محض شنیدن بانگ اذان بیرون می‌آیند و او را تماشا می‌کنند. اسفرامه می‌گوید: «سواد زیادی ندارم اما پدر و مادرم از کودکی نماز و اذان را یادم داده‌اند و وقتـی اذان می‌گویم آرامش می‌گیرم.» او هر روز قبل از شروع به کار وضو می‌گیرد و در هنگام نظافت معابر هم مدام صلوات می‌فرستد و می‌گوید که این کار باعث برکت رزق و روزی می‌شود. اسـفرامه از ساعات کارش برای انجام امور شخصی استفاده نمی‌کند و می‌گوید که ساعت نماز و ناهار داریم و از همین فرصت استفاده می‌کنم و اذان می‌گویم و از این بابت عذاب‌وجدان ندارم. کـودکان و نوجوانان محله جمالزاده با نوای اذان پاکبان محلـه انس گرفته‌اند و او گاهی اوقات با صبر و آرامش کنار پیاده‌رو می‌نشیند و اذان گفتن را به آنها می‌آموزد.

عکس: همشهری/ محمد عباسی‌نژاد

پردازش پسماندهای شهر بزرگ

۴ نفر از کارگران وسیع ترین مجموعه دفن زباله کشور از کارکردن در این حرفه می‌گویند

گزارش
محمد سرابی
روزنامه‌نگار

مجموعه وسیع آرادکوه از بخش‌های مختلفی تشکیل شده که در دشت وسیع شرق جاده تهران-قم قرار دارد. هر یک از بخش‌های این مجموعه وظیفه‌ای برای دفع زباله‌های شهر تهران برعهده دارد. اگرچه بوی زباله‌ها و مگس‌های زیادی در محیط اطراف پراکنده هستند اما تلاش کارکنان این مجموعه و بهره‌گیری از فناوری‌های جدید باعث شده است که توان پردازش بخش زیادی از پسماندهای شهر تهران را داشته باشد.
درخـت‌کاری در بخش‌های مختلف مجتمع پردازش و دفع پسـماند آرادکوه باعث کاهش عوارض دفع پسـماند برای ساکنان اطراف جاده شده است. پرواز مگس‌ها، انتشـار بوی زباله‌ها و پخش شدن زباله‌های سبک و گردوغبار ناشی از کار این مجتمع با درخت‌کاری و ایجاد فضای سبز به مساحت ۳۰۰ هکتار، کاهش پیدا کرده است. نزدیک به ۱۳۰ کارگر هم در این قسمت کار می‌کنند. فضای سبز ابتدای مجتمع که در اطراف ساختمان مدیریت قرار دارد، درسـت شبیه به یک پارک درون‌شهری با مبلمان و چمن و پیاده‌راه ساخته شده اسـت. سیدعادل صدقیان از ۱۲ سـال قبل در این قسـمت کار می‌کند. او درباره آبیاری درختان و بوته‌های گل‌سرخ می‌گوید: «آبیاری اینجا فقط با پساب تصفیه‌شده انجام می‌شـود. کود مورد نیاز هم از کمپوست تولیدشده در همین‌جا تامین می‌شود. با امکاناتی که داریم این درختان و گل‌ها را زنده نگه می‌داریم. البته رطوبت و خنکی چمن باعث جمع شـدن مگس‌ها هم می‌شود.» کارگران فضای سبز از سـاعت ۸ صبح تا ۴ عصر به درختان رسیدگی می‌کنند. صدقیان می‌گوید: «نگهداری از درختان در زمستان سخت‌تر است. باید شاخه‌ها را هرس کرد و علف‌های هرز و خشک‌شده را بیرون کشید. خاک سله‌بسته(ترک‌خورده) پای درختان را بیل زد و لایه رویی آن را برداشت. مخصوصا که خاک این منطقه شور است و باید مراقب بود که درختان آسیب نبینند. البته تابستان هم کار داریم. باید درختان و بوته‌ها را به دقت آب بدهیم و مراقب خشک‌شدن خاک باشیم.»
سوار خودرو می‌شویم و به سـمت بخش هوادهی پسماند می‌رویم. پسماندی که با کامیون‌ها وارد آرادکوه می‌شوند در سوله‌ها تفکیک می‌شوند تا زباله‌های تر از خشک جدا شوند. زباله تر که با کیسه‌های پلاستیکی مخلوط است در فضای باز روی زمین آسفالت و سیمان‌شده پخش می‌شـود و یک دسـتگاه متحرک که ۲ پایه بلند و یک محور گردان بزرگ دارد، آنها را زیر و رو می‌کند و به‌صورت ردیف‌های موازی درمی‌آورد. قبلا این کار با بیل انجام می‌شد اما اکنون این دستگاه‌ها جایگزین شده است و کار را به شـکل منظم و سریع انجام می‌دهد. اما راندن این دسـتگاه کار ساده‌ای نیسـت. علیرضا تقیان و مهدی پیرعلی این دستگاه را به حرکت درمی‌آورند. تقیان که اهل کهریزک است، می‌گوید: «من از سن کم در آرادکوه کار می‌کردم. حتی وقتی دانش‌آموز بودم در ۳ ماه تعطیلی تابستان به اینجا می‌آمدم و در فضای سـبز کار می‌کردم. در بخش‌های مختلف کارگری کردم و الان کار تعمیر و نگهداری دستگاه را هم انجام می‌دهم.» ظاهر دستگاه با تیغه چرخان آن به‌نظر خطرناک می‌آید. پیرعلی می‌گوید: «تابستان وقتی روی یکی از ردیف‌ها حرکت می‌کنیم و تیغه‌ها، پسماند را به‌هم می‌زند، گاز تولیدشده در لایه‌های پایینی بیرون می‌زند که خیلی ناخوشایند است اما باید آن را تحمل کنیم. از طرف دیگر کارهایی مانند روغن‌کاری و تعمیر را هم خودمان انجام می‌دهیم.» پسـماند تر یک یا ۲ ماه در فضای باز می‌ماند تا تخمیر و تبدیل به کمپوست اولیه شود. شیرآبه از آن جدا می‌شود و روی شیب زمین حرکت می‌کند. مگس‌ها در اینجا خیلی زیاد هستند. کمپوست اولیه که در اینجا تولید شده است بار کامیون می‌شود و در جای دیگری به‌صورت یک تپه بزرگ انباشته می‌شود. بعد از مدتی این توده کمپوست سرند می‌شود تا کیسه‌های پلاسـتیکی و دیگر قطعات بزرگ درون آن جدا شـوند. باقی‌مانده به‌صورت کود گیاهی درمی‌آید که به فروش می‌رسد. به بخش دیگری از آرادکوه می‌رویم که محل دفع پسماندهای عفونی است. جایی که زباله‌های بیمارستانی در کیسـه‌های مخصوص حمل و جدا از بقیه پسماندها دفن می‌شـوند. کارکنان این قسمت لباس سفیدرنگ به تن دارند. سعید پورجعفر از ۶ سال قبل اینجا مشغول کار بوده و دوران کرونا را هم در همین بخش گذرانده است. او می‌گوید: «موقعی که آن پسماندهای بیمارستانی خطرناک را به اینجا می‌آوردند علاوه‌بر این لباس‌ها باید از کلاه و ماسک مخصوص هم استفاده می‌کردیم که در فصل گرما خیلی سخت بود اما به‌خاطر اینکه بیماری منتقل نشود این کار را انجام می‌دادیم.» از او می‌پرسـیم که آیا اقوام و آشنایان می‌دانند کـه در این بخـش کار می‌کند و او جـواب می‌دهد: «بله تقریبا خبر دارند. ما کارگران پسماند بیشـتر از بقیه نکات ایمنی و بهداشتی را رعایت می‌کنیم زیرا وظیفه خدمت به هموطنان را داریم و در عین حال نمی‌خواهیم نه خود و نه کسی از اعضای خانواده‌مان دچار بیماری شود.» او مانند دیگر کارکنان پسماند جزو نخستین گروهی بود که واکسن کرونا دریافت کردند و اکنون هم آزمایش‌های بهداشتی لازم را مرتـب انجـام می‌دهند.

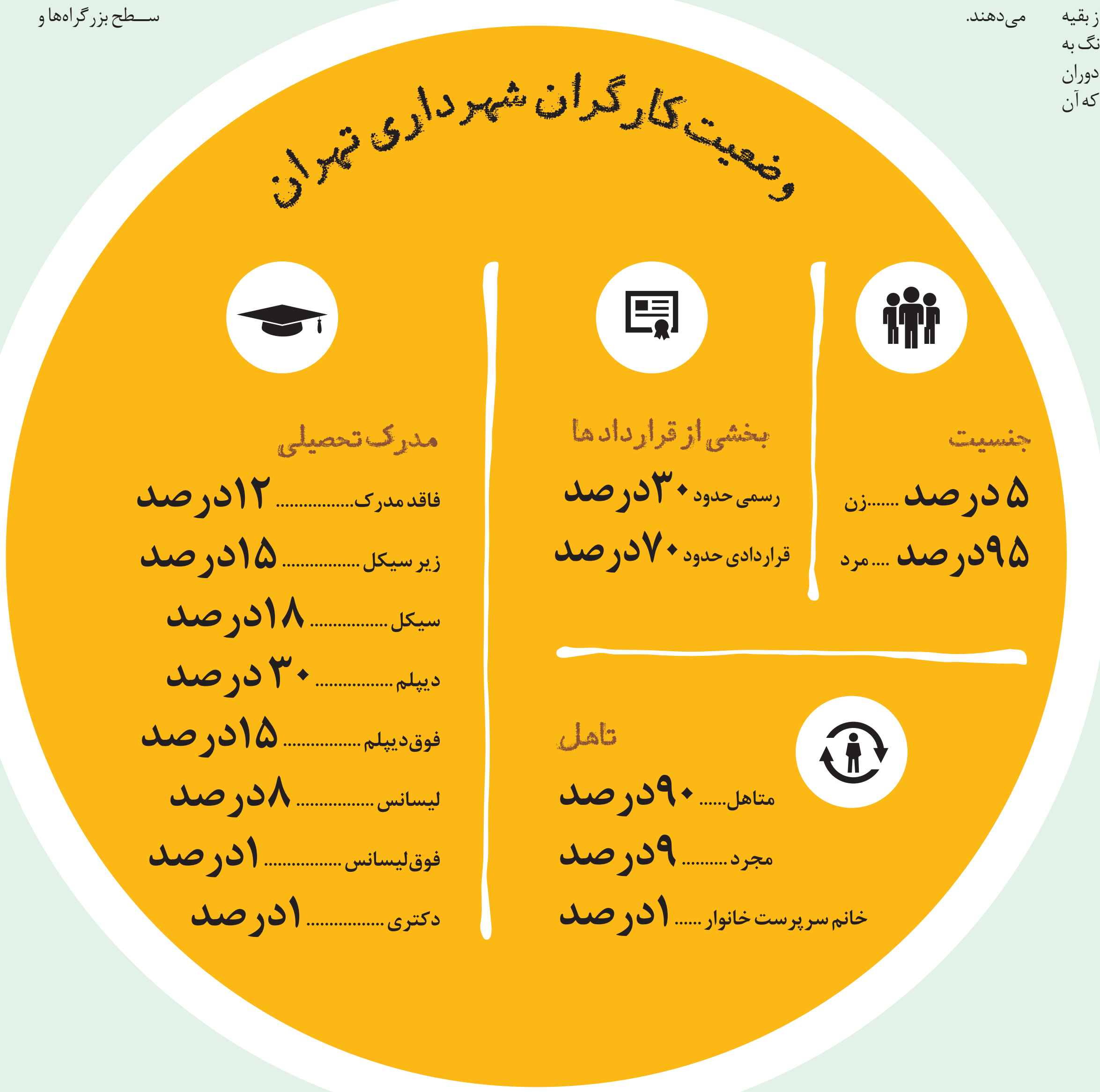

وضعیت کارگران شهرداری تهران

جنسیت
زن .... ۵ درصد
مرد .... ۹۵ درصد

بخشی از قراردادها
رسمی حدود ۳۰ درصد
قراردادی حدود ۷۰ درصد

تاهل
متاهل...... ۹۰ درصد
مجرد .... ۹ درصد
خانم سرپرست خانوار ...... ۱ درصد

مدرک تحصیلی
فاقد مدرک................ ۱۲ درصد
زیر سیکل .... ۱۵ درصد
سیکل .... ۱۸ درصد
دیپلم .... ۳۰ درصد
فوق‌دیپلم .... ۱۵ درصد
لیسانس .... ۸ درصد
فوق‌لیسانس .... ۱ درصد
دکتری .... ۱ درصد

ما زیر زمینیم؛ دیده نمی‌شویم!

گفت و گو
فرناز محمدزاده
روزنامه‌نگار

اگر به شما بگویند باید در جایی کار کنید که با آفتاب و نور خداحافظی کنید، چه احساسی پیدا خواهید کرد؟ فکر کنید صبح‌ها قبل از طلوع خورشید و بعدازظهرها، بعد از غروب خورشید کار شما در محیط تاریک و در چندین متر زیرزمین شروع شود. ساعت‌ها مجبور باشید برای کار، در تونل‌های عمیق مشغول حفاری باشید؛ جایی که نه اکسیژن وجود دارد و نه نور و روشنایی. یک دستگاه که اسمش هم تخصصی است را به تو می‌دهند و می‌گویند با این دستگاه هم کار کن، هم اکسیژن مورد نیازت را تامین کن و هم نور لازم برای انجام کارت دریافت کن! بعید است کسـی این شرایط را بشنود و تعجب نکند؛ حتی باور کند که در همین شهر تهران افرادی در این وضعیت دشوار کار می‌کنند. با سعید بنیادی که حرف زدیم باورمان شد که چنین شرایطی وجود دارد و حتی نمی‌توان آنطور که باید و شاید حق مطلب را درخصوص وضعیت سخت کاری‌شان عنوان کرد. این کارگر متصدی حفاری پروژه TBM بوده و در تونل‌های زیرزمینی عمیق مشغول به‌کار است.

آقای بنیادی در ابتدا توضیح دهید دقیقا چه کاری انجام می‌دهید.
بنده ۱۵ سال اسـت در تونل‌های انتقال آب مشغول به فعالیت هستم. محیط و شـرایط تونل برای همه تحملش سخت است. کار کردن در این تونل‌ها واقعا دشـوار اسـت و ما عمر خود را در این تونل‌ها گذاشته‌ایم. اگر بخواهم وضعیت تونل را توصیف کنم به چه صورت است باید بگویم که شـرایط آب‌وهوایی نامناسب، آلوده‌سـنجی، نبود نور، وجـود دود SEO و... وضعیت کار در تونل‌هاست. البته ما دیگر به این کار و این شرایط عادت کرده‌ایم.

درباره کاری که انجام می‌دهید بیشـتر توضیح دهید.
یک دستگاه داریم به اسم دستگاه TBM که مربوط به انتقال آب است و سختی این کار از سایر فعالیت‌های دیگری که در تونل‌ها انجام می‌شود، بیشتر است. ما حفاری زیرزمین به عمق ۲۰، ۳۰ و ۵۰ داشته‌ایم و این دستگاه جلوی فشار برای تورم یا نشست زمین را می‌گیرد. با این دستگاه، ما حفاری را انجام می‌دهیم و اگر بخواهم بیشتر درباره نحوه کار با آن توضیح دهم، خیلی تخصصی می‌شود.

شرایط تونل‌ها به چه صورت است؟
تونل‌های مکانیزه فعلی شرایط تونل‌های سنتی قدیم را ندارند، اما همچنان شرایط واقعا سخت و طاقت‌فرساست. تاریکی که در تونل‌های سنتی وجود داشت، دیگر در تونل‌های مکانیزه نیست. درحال حاضر اکسیژن با دستگاه تامین می‌شود و این امکان وجود دارد که غذای ظهر را گرم کنیم؛ چراکه ناهـار را در همان تونل و شـرایط باید بخوریم. با تمام این اوصاف که وضعیت تونل‌های مکانیزه نسبت به گذشته بهتر شـده، اما باید گفت که تونل یک فضای بسته است؛ به همین دلیل شرایط و خطرات خاص خود را دارد. هرکسی واقعا نمی‌تواند این شرایط را تحمل کند و خیلی باید بچه‌ها با این شرایط خود را وفق دهند.

ساعت کاری شما به چه صورت است؟
از ساعت ۷:۳۰ صبح کار ما در تونل شروع می‌شود و تا ساعت ۱۸ ادامه دارد. در این بازه زمانی از تونل خارج نمی‌شویم؛ مگر اینکه شـرایط خاصی به وجود آید. اگر در این بین مشکلی ایجاد شود، ممکن است تا ساعت ۹ شب هم همچنان در تونل باشیم و بعد از انجام و اتمام کار خارج شویم. گاهی پیش می‌آید دستگاه مشکلی دارد و مجبور هسـتیم حتی ۲ روز در تونل بمانیم و ایراد دستگاه را رفع کنیم.

آیا برای همکارانتان تا حالا حادثه‌ای رخ داده است؟
حادثه داشته ایم، اما خوشبختانه حادثه‌ای که منجر به فوت شود، نداشتیم و حوادثی که جبران ناپذیر بوده باشد هم صورت نگرفته؛ خصوصا در چند سـال اخیر. البته ما در تونل کارشناس ایمنی داریم که همین مسئله در کاهش خطرات و افزایش شرایط ایمن تأثیرگذار است.

شرایط کاری شـما خیلی خاص است. اطلاعی از بیماری و عوارضی که ناشی از این شرایط بوده باشد، دارید؟
قطعا این شرایط عوارض خواهد داشـت. افرادی که در تونل کار می‌کنند، به‌دلیل شرایط رطوبتی تونل، دچار روماتیسم می‌شوند. همچنین به‌دلیل صدایی که در تونل وجود دارد، از نظر شنیداری برایشان مشـکل پیش می‌آید. علاوه بر این حرکت لکوموتیو در مسیر گاز SEO ایجاد می‌کند و باعث می‌شود بعد از مدت طولانی، گرفتار مشکلات ریوی شوند.

درآمدتـان بـا این شـرایط سـخت کاری همخوانی دارد؟
وضعیت درآمد همکاران بنده که در شـرایط مشابه هستیم، با یکدیگر متفاوت است و بیشتر به پیمانکاری که کارگران با آن طرف حساب هستند، مربوط می‌شود. برخی از کارگران با پیمانکارانی کار می‌کنند که به نسبت شـرایط بهتری دارند، اما برخی دیگر خیر. شرایط متفاوت است، اما در کل نمی‌توان اینطور عنوان کرد که سختی کار و درآمد همخوانی دارد. بچه‌هایی که در تونل کار می‌کنند، حق‌شان خیلی بیشتر از این است.

اگر برای جمع‌بندی حرفی دارید، بفرمایید.
ما زیر زمینیم؛ دیده نمی‌شویم. نه خودمان را می‌بینند و نه کارمان دیده می‌شود. واقعا شرایط کاری در تونل سخت است. تنها خواسته بنده این است که زحمات همکاران بنده دیده شود.

> تونل‌های مکانیزه فعلی شرایط تونل‌های سنتی قدیم را ندارند، اما همچنان شرایط واقعا سخت و طاقت‌فرساست. افرادی که در تونل کار می‌کنند، به‌دلیل شرایط رطوبتی تونل، دچار روماتیسم می‌شوند. همچنین به‌دلیل صدایی که در تونل وجود دارد، از نظر شنیداری برایشان مشکل پیش می‌آید

عکس: همشهری/ رضا نوراله

ترکیب خرده سنگ ها و قیر داغ

گذری به یکی از کارخانه های آسفالت سازمان مهندسی و عمران شهر تهران

برج‌های بلند کارخانه‌های آسفالت در حال ترکیب خرده‌سنگ و قیر داغ هستند. برج‌ها یک لحظه خاموش نمی‌شوند. همانطور که آب و برق شهر یک لحظه هم نباید قطع شود، تولید آسفالت هم نباید متوقف شود. تمام خیابان‌های شهر روکش آسفالت دارند و این روکش دائما ترمیم و تعویض می‌شود. اهمیت آسفالت برای رانندگان فقط وقتی به قسمت‌های خراب آن می‌رسند مشخص می‌شود اما کارگران کارخانه آسفالت می‌دانند که حتی برای مدت کوتاهی نباید از تولید این ماده ارزشمند غافل شوند.
اینجا کارخانجات آسـفالت ۳ و ۴ و ۵ شـادآباد، تولیدکننده آسفالت پایتخت است که در جنوب‌غربی آن و در میان کارخانه‌های صنعتی دیگر قـرار دارد. کارخانه زیرمجموعه سـازمان مهندسی و عمران شهر تهران است و محصولات آن هر روز در سـطح بزرگراه‌ها و خیابان‌ها پخش می‌شود. مهندس بهارعلی یارمحمدی، رئیس یکی از این کارخانجات می‌گوید: «یکی از مشکلات مهم ما این است که تعداد کارکنان مجموعه کم شده ولی حجم تولید همچنان زیاد است در نتیجه به نیروی انسانی فشار بیشتری وارد می‌شود. از طرف دیگر امکان ندارد که کیفیت محصول تولیدی تغییر کند. ما همچنان باید آسفالتی تولید کنیم که از نظر علمی و اجرایی در سطح خوبی باشد و گرنه پس از اجرا به سرعت فرسوده می‌شود و کاربرد خود را از دست می‌دهد و دوباره باید انجام شود. در نتیجه هر اتفاقی که بیفتد باید کارایی دستگاه‌ها و محصول را حفظ کنیم. تاکنون با کمک کارگران و کارشناسان مجموعه، این روند ادامه داشته و امیدواریم در آینده هم بتوانیم این موقعیت را حفظ کنیم.»
در محوطه این مجموعه چند برج قرار دارد که کارگران اصطلاحا به هر یک از آنها «کارخانه» می‌گویند. برج‌هایی با تجهیزات افقی و عمودی که برای رعایت شرایط ایمنی، به‌جز کارکنان مجموعه کسی نباید از پله‌ها و نردبان‌های آن بالا برود. می‌شـود کارگران را در بخش‌های مختلف برج دید که صفحه‌های کنترل الکتریکی، موتورها، خط نقاله‌ها، لوله‌ها و دیگر دستگاه‌ها را کنترل می‌کنند. غبار نرمی که همه‌جا را پوشانده ناشی از حرارت دادن و سـرند(غربال)کردن سنگ‌هاست. روی زمین آب می‌پاشند تا خاک کمتر بلند شود. دودکش‌های هر برج چند لایه فیلتر دارد تا ذرات سمی و زیانبار را جدا کند اما اینها باعث نمی‌شود که کارگری در کارخانه آسفالت آسان باشد.
فریبرز قبادی، مسئول تعمیر و نگهداری اسـت. ۱۷ سال است که در کارخانه آسفالت کار می‌کند. می‌گوید: «موقعی که می‌خواستم کار را شروع کنم خیلی جوان بودم. به من می‌گفتند که کار کارگری مناسب تو نیست اما شـروع کردم و این مدت را کنار حرارت دستگاه و گرد و خاک گذراندم.»
یکی از مهم‌ترین قسمت‌های برج جایی است که قیر داغ روی سنگ‌های حرارت‌دیده می‌ریزد تا با هم ترکیب شوند. این قسمت میکسر نام دارد و پروانه درون آن مواد را با هم مخلوط می‌کند. میکسر همیشه داغ است و حرارت آن به حدود ۱۵۰ درجه سانتی‌گراد می‌رسد. اگر میکسر سرد شود مواد درون آن خشک می‌شوند و برای راه‌اندازی دوباره و جریان پیدا کردن آسفالت زمان زیادی تلف می‌شود. قبادی می‌گوید: «یک‌بار قطعه درون میکسر شکسته بود. پایین هم کامیون‌ها منتظر تخلیه و بارگیری بودند. نمی‌شد دستگاه را خاموش کنیم. ما کارگرها به‌دلیل اینکه مدت زیادی با این دستگاه‌ها کار کرده‌ایم جای هر چیزی را می‌دانیم. کمی دمای میکسر را کم کردیم ولی نمی‌توانستیم صبر کنیم تا سرد شود و بعد همه‌چیز را باز و بسته کنیم. ۲ دست لباس کار روی هم پوشیدم و دستکش به دست کردم و وارد میکسر شدم. پروانه آنقدر داغ بود که با دستکش هم به سختی می‌شد آن را لمس کرد. پروانه را جابه‌جا کردم و بیرون آمدم و میکسر را دوباره راه انداختیم و تولید برقرار شد.»
مصطفی شفیعی، مسئول تولید اسـت. او می‌گوید: «ساعت کاری ما ۱۲ ساعته است. یعنی ۱۲ ساعت از ۲۴ ساعت شبانه‌روز را باید سر کار باشیم اما وقتی مشکلی پیش می‌آید همکاران یک شیفت بعد از پایان کار خودشـان هم می‌مانند تا به شـیفت بعدی کمک کنند و تولید متوقف نشود.» از او می‌پرسـیم که این کار عوارض شغلی شدیدی ندارد؛ جواب می‌دهد: «بچه‌ها به شوخی می‌گویند که ما اگر کار نکنیم بیمار می‌شویم زیرا بیشتر عمر خود را در اینجا می‌گذرانیم. حتی با وجود اینکه تولید آسفالت یک فرایند کاملا مکانیزه است اما این مهارت و تجربه کارگران است که باعث می‌شود دستگاه‌ها درست کار کنند.» تحریم‌ها و فرسودگی دسـتگاه‌ها در صنایع ایران همیشـه یک عامل بازدارنده است. شفیعی می‌گوید: «بعضی از دستگاه‌ها از ۱۵ سال قبل اینجا نصب شده‌اند و کارگرها حتی از صدای آنها می‌توانند عیب‌یابی کنند و بفهمند که درست کار می‌کنند یا نه. مدتی قبل یکی از غلتک‌ها خراب شد ولی کارگرها توانستند آن را درست کنند و به راه بیندازند.»
قبادی هم در این‌باره می‌گوید: «اینجا دستگاهی داریم که طی ۱۵ سال از فابریک درنیامده و قطعات آن باز نشده است زیرا آنقدر با دقت و احتیاط با آن کار کرده‌اند که خراب نشده است. از طرف دیگر بعضی از قطعه‌ها خیلی سنگین اسـت، ولی باید آنها را دائما جابه‌جا و تعویض کنیم و با دست این کار را انجام می‌دهیم.» شفیعی اضافه می‌کند: «شرایط کاری کارگران آسفالت آنقدر فشرده است که گاهی زندگی خانوادگی و اوقات فراغت خود را هم برای این کار صرف می‌کنند. می‌گویند کارخانه اگر خانه اول ما نباشد حتما خانه دوم ماست.» از او سؤال می‌کنیم که تاکنون حادثه‌ای ناشی از بی‌احتیاطی یا رعایت نکردن شرایط ایمنی در اینجا رخ داده است؛ شفیعی جواب می‌دهد: «اصول ایمنی در کارخانه به دقت رعایت می‌شود و خوشـبختانه تاکنون حادثه‌ای از این نوع نداشته ایم مثلا استخر قیر کاملا پوشیده اسـت اما در طولانی‌مدت حتما عوارض جسمی زیادی دارد.»
وقتی برج آسفالت در حال کار است چند کارگر باید دائما در بخش‌های مختلف آن آماده باشند تا فرایند تولید آسفالت به درستی انجام شود. در پایین‌ترین طبقه برج محصول نهایی آماده و درون مخزن کامیون ریخته می‌شود. آسفالت در این موقع حدود ۱۵۰ درجه حرارت دارد. اگر کمی دیر بشود و گرمای آسفالت کاهش پیدا کند دیگر قابل استفاده نیست. کامیون گاز می‌دهد تا از محوطه خارج شود و به سرعت خود را به محلی که باید آسفالت را پخش کند، برساند. مجموعه بزرگ کارگران تولید، توزیع و پخش آسفالت، شبانه‌روز در همه فصل‌ها مشغول کار هستند.

هر روز در تونل‌های باریک و نمناک

تصور کنید یک روز در شهر درحال قدم‌زدن هسـتید، خرید کرده‌اید یا تصمیم گرفته‌اید مسـیری را پیاده‌روی کنید. نخستین مسئله‌ای که در شهر ممکن است در نظرتان مهم باشـد، بحث تمیزی و نظافت شهر است. قطعا اگر چنین نباشد، حسابی از شهرداری و مدیریت شهری شاکی می‌شوید ولی نمی‌دانید برای برآورده‌شدن همین خواسته کوچک و طبیعی شهروندی، کارگرانی هستند که سختی‌های زیادی را بر جان می‌خرند که اخمی روی پیشانی شهروندان نیفتد. آقای نورمحمدی، یکی از همان کارگران شهرداری است که در کانال‌های نمور، باریک و تاریک، هر روز با سایر همکارانش در حال لایروبی است؛ شرایطی سخت که شاید کمتر کسی حاضر باشد این وضعیت را تحمل کند.
با او که صحبت کردیـم، برایمان کمی درددل کرد؛ از شـرایط کاری متفاوت و غیرقابل توصیفش گفت تا حقوق و مزایایی که به نسبت کاری که انجام می‌دهند، اصلا قابل قیاس نیست.

آقای نورمحمـدی در ابتدا توضیح می‌دهید کاری که شما دقیقا انجام می‌دهید، چیست؟
بنده چندسالی است که در منطقه ۱۹ مشغول به‌کار هستم و نظافت کانال‌های این منطقه حیطه کاری ما محسـوب می‌شود. بخش عمده کار ما لایروبی کانال بوده که خود این کانال‌ها به دو دسـته فرعی و اصلی تقسیم‌بندی می‌شوند. کانال‌های اصلی، فرامنطقه‌ای بوده و از سـایر مناطق وارد محدوده منطقه ۱۹ می‌شود.
کانال‌های اصلی ابعاد بزرگ‌تری داشـته و ابعاد آن ۲ در ۲ اسـت. در کانال فرعی یا همان کانال‌های درجه ۲ سختی کار ما شروع می‌شـود چراکه ابعاد کانال به‌شدت کم بوده و کارگران برای نظافت این کانال سـختی زیادی را تحمل می‌کنند.

سـختی کار در کانال‌های درجه ۲ را توضیح می‌دهید؟
کانال‌های فرعی، بسـیار تنگ هسـتند و متأسفانه حجم زباله‌ای که وارد کانال می‌شود، زیاد اسـت. برای حل این مشـکل باید حوضچه‌های رسـوب‌گیر تعبیه شود که این اقدام به‌انـدازه کافی نیز صورت نگرفتـه و از طرفی بعضی کارگران هم زباله‌های معابر را از سطح شهر در داخل کانال‌ها می‌ریزند و یا گاهی شهروندان این اقدام را انجام می‌دهند. در نتیجه زباله‌ها وارد کانال فرعی شـده و نظافت آن نیز با سختی زیادی همراه است. کارگران مجبور هستند به حالت اصطلاحا گربه‌رو وارد کانال شده تا نظافت را انجام دهند.

شرایط داخل کانال‌ها به چه صورت است؟
داخل کانال شـرایط برای کار کارگران بسـیار با دشواری روبه‌رو بوده چراکـه گاز و آلودگی‌هـای آب وجود دارد و کارگران مبتلا به بسـیاری از بیماری‌ها می‌شـوند. جنس کانال‌ها مختلف است و شامل بتنی، آجری و... است.
بیشترین مشکلات در نظافت و لایروبی کانال‌های «کبلی» است که برای کارگران سختی زیادی دارد. ابعاد این کانال‌ها آنقدر کم است و کارگران به حالت جمع وارد کانال می‌شوند و کار خود را انجام می‌دهند.

چند سال است که شما در این حیطه مشغول هستید؟
بنده ۱۶ سال است که در این حیطه فعالیت دارم. خستگی که خیلی، خسته هسـتیم؛ چراکه واقعا شرایط کار دشوار است و کانال‌ها تنگ و باریک بوده و زباله‌های زیادی در این کانال‌های باریک انبوه می‌شوند.
در عمق ۲۰ متر ما کانال داریم و زیرزمین هستند. حالا شما فکر کنید زمانی که بارندگی می‌شود و کار ما چند برابر شده، باید در چنین عمقی اقدام به لایروبی کنیم.

از سـختی کارتان گفتید، دربـاره وضعیت حقوقتان صحبت می‌کنید؟
بخش کارگری، براساس آنچه پیمانکاران مشخص می‌کنند مجبور به‌کار هسـتند و طبق تعرفـه وزارت کار پرداخت می‌شود، اما متأسـفانه حقوق کارگران این حیطه در تمام مناطق پایتخت آنقدر راضی‌کننده و منصفانه نیست. دریافتی این کارگران نسبت به زحماتی که می‌کشند و ساعت کاری که حضور دارند، بسـیار کم اسـت؛ چراکه در شرایطی که آماده‌باش هستیم، چند روز خانه نرفته و دائم مشغول به‌کار هستیم. در ایام بارندگی کار چند برابر می‌شود.

بیشترین حجم کاری شما در چه فصولی است؟
بیشترین کار ما در فصول بارندگی بوده و پاییز، زمستان و بهار کار ما چندبرابر شده و لایروبی کانال‌ها در این زمان‌ها بیشتر شده و زحمت زیادی را به کارگران تحمیل می‌کند. البته این را باید بگویم در تابسـتان فکر نکنید ما بیکار هستیم، حتی در تابستان شرایط نیز سـخت‌تر و پیچیده‌تر است چراکه با گرم‌شدن هوا، بارندگی کم شده اما زباله‌هایی که وارد کانال می‌شوند باید با سرعت بیشتری لایروبی شود تا بوی تعفن در شهر و محل اطراف کانال نپیچید. به جرأت می‌توانم بگویم کار ما و لایروبی کانال‌ها، جزو سخت‌ترین کارهایی است که در شهرداری تهران درحال انجام است.

> کانال‌های فرعی، بسیار تنگ هستند و متأسفانه حجم زباله‌ای که وارد کانال می‌شود، زیاد است. برای حل این مشکل باید حوضچه‌های رسوب‌گیر تعبیه شود که این اقدام به‌اندازه کافی نیز صورت نگرفته و از طرفی بعضی کارگران هم زباله‌های معابر را از سطح شهر در داخل کانال‌ها می‌ریزند و یا گاهی شهروندان این اقدام را انجام می‌دهند

اکوادور

نامرئی و کم‌دستمزد

پس از زلزله ویرانگر ۲۰۱۶ اکوادور، درحالی که دولت ملی هنوز سرگرم ارزیابی تلفات و خسـارات بود، کارگران شهرداری در حال حفاری در میان آوار بودند. دیگو سلوریو، کارگر شبکه آب و فاضلاب در شهر «پدرنالس» در ساحل اقیانوس آرام، افرادی را دید که در یک ماشین گرفتار شـده‌اند و هنوز زنده هستند. او و همکارانش به سـرعت ماشین‌آلاتی را از شهرداری محل کار خود آوردند و سرنشینان را نجات دادند. در آن زمان هیچ متخصصی برای آواربرداری در این شـهر ۴۵ هزار نفری وجود نداشت، اما سلوریو و همکارانش توانسـتند جان ۲۰ نفر دیگر را هم از بین خرابه‌هـا نجات دهند. میلیون‌ها کارگر شـهری در نقاط مختلف جهان هستند که نه فقط شهرها را تمیز و زنده نگه می‌دارند، بلکه نیروی انسانی قابل توجهی را تشکیل می‌دهند، اما دستمزد کمی می‌گیرند و از طرف دیگر شهرنشینان نادیده گرفته می‌شـوند. حتی دولت‌ها هم توجهی به آنهـا ندارند و این بی‌توجهی تا قرن بیسـت‌ویکم ادامه داشته است. اشتغال نامطمئن، دسـتمزدهای کم، نبود آموزش و تجهیزات ایمنی و تعرض به حقوق اتحادیه‌های کارگـری واقعیت‌های روزمره این کارگران در بسیاری از کشورهاست. پس از ۱۷ سال مبارزه طولانی، کارگران شهرداری بوئنوس‌آیرس در سال ۲۰۱۵ با قانون «پاریتاریس» به معنای برابری، به پیروزی بزرگی دست یافتند. به‌گفته هرنان دووال، رهبر اتحادیه شهرداری و سیاستمدار، قبل از این قانون، شهرداران دارای اختیاراتی شبیه اربابان فئودالی بر کارگران شـهرداری بودند و می‌توانسـتند به‌طور یکجانبه دستمزد، اسـتخدام و اخراج و روابط کار را تعیین کنند. اکنون پاریتاریاس قوانین و رویه‌های حرفه‌ای را برای استخدام، انتقال و اخراج تعیین و استخدام‌های اتفاقی را محدود می‌کند. دستمزد معیشت را تعیین و شـهرداران آرژانتین را موظف می‌کند تا با اتحادیه‌های کارگری شهرداری مذاکره کنند.

هلند

۱۷ درصد افزایش حقوق

امسال اتحادیه کارگران شهرداری‌های هلند توانست ۱۷ درصد افزایش حقوق به‌دست بیاورد. این افزایش در سطح کارگران عادی مانند کسانی که زباله‌ها را از خیابان‌ها جمع‌آوری می‌کنند، اعمال می‌شود و در بخش‌های بالاتر مانند ناظران جمع‌آوری زباله تنها ۷ درصد است. اتحادیه کارگری با اعتصاب توانست مسئولان را وادار به پذیرش خواسته‌های خود کند، اما در مدت اعتصاب، خیابان‌ها از کیسه‌های زباله پر شده بود. کارگران شهرداری‌ها همچنین توانستند یک روز تعطیل بیشتر در تقویم سالانه داشته باشند. اتحادیه اعلام کرده است که اگرچه صدای کارگران شنیده شده است، اما آنها همچنان به سـختی می‌توانند زندگی خود را تامین کنند و این افزایش حقوق راهی برای ماندگار شـدن کارگران در خدمات شهری و مانع مهاجرت آنها به مشـاغل دیگر است. اتحادیه کارگران که یک تشـکل سراسـری در تمام هلند و مناطق تابع آن اسـت، تأکید می‌کنـد که خود را نماینده شهرداری‌ها نیز می‌داند و با انتقال دانش و تجربه کارگران به ارتقای کیفیت مدیریت شـهری کمک می‌کند. اعتصاب قرار بود در آمسـتردام یک هفته ادامه داشته باشد، اما بعد از یک روز توده بزرگ زباله‌ها در همه‌جا به چشـم می‌خورد. پاکبان‌های ۲ شهر دن بوش و ماستریخت که هرکدام حدود ۱۲۰ تا ۱۵۰ هزار نفر جمعیت دارند، اعتصاب خود را درست بعد از یک کارناوال محلی شروع کردند و زباله‌های باقیمانده از مراسم ثابت کرد که چه سهم بزرگی در پاکسازی شهر دارند.

آمریکا

بازگشت واکسن نزده‌ها

خبرهای باقیمانده از دوران انتشار بیماری کرونا همچنان در شهرهای جهان به گوش می‌رسد؛ هرچند دیگر درباره ابتلا به بیماری نباشـد. شـهردار نیویورک چندماه قبل خبر داد که تزریق واکسـن به کارگران شهرداری متوقف خواهد شد. اریک آدامز گفته بود: «با توجه به اینکه بیش از ۹۶ درصد از کارگران شـهری و بیـش از ۸۰ درصد از نیویورکی‌ها مجموعه‌های اولیه کووید-۱۹ خود را دریافت کرده‌اند و ابزارهای بیشتری برای حفظ سـلامت ما در دسترس هستند، وقت مناسب برای این تصمیم است.» صحبت‌های شـهردار به این معنی بود کـه دیگر نیازی نیست همه کارکنان واکسن زده باشند. بیل‌بلازیـو، شـهردار قبلـی، واکسیناسـیون اجباری را در سـال ۲۰۲۱ بـرای همـه کارکنان اجـرا کرده بـود. بعضـی از کارکنان مخالـف واکسیناسـیون بودنـد و شـهرداری آنهـا را اخـراج کـرد، امـا اعلام کرد کـه می‌توانند از طریـق مؤسسـه‌های کاریابی ماننـد دیگـر افـراد دوبـاره تقاضـای اشـتغال کنند. تعداد این افراد در مقایسه با همه کارکنان شهرداری زیاد نبود. حالا میانگین روزانه تعداد بسـتری شـدن در بیمارستان در شهر نیویورک در حال حاضر حدود ۷۶ نفر است؛ درحالی که در طول اوج همه‌گیری، این رقم بیش از ۱۶۰۰ نفر بود. البته هنوز هم نگرانی‌هایی درباره بازگشت کرونا وجود دارد. آدرین آدامز، سـخنگوی شـورای شهر تصمیم شـهردار را رد نکرد ولی خواستار آگاهی‌رسانی عمومی درباره کرونا شـد. پاتریک لینـچ، رئیس یکی از اتحادیه‌های بزرگ پلیس نیویورک هم موافق بازگشت کارکنان اخراجی از مسـیر قانونی والبتـه احیای حقوق آنها شد.